

Lä osynliga makter driver ett spel.

Det har alltid talats om att det hänt oförklarliga händelser i Fredriksbacken. Jag skall här berätta om en händelse som jag och min bror Rune upplevt där. Det var 1940, jag var omkring 16 år, Rune 4 år yngre, när vi med häst och kärra lastad med fjäderhar- och potatisäml var på hemväg efter att ha iordningställt potatislandet somt hjälpt till med att sätta potatisen åt vår gode vän skräddaren Anton Ruckster som bemande klyppa köret åt oss så vi var glada att kunna gå in igen följt. Klockan hade knappt blivit närmare sol när vi styrde färden hemåt. Hesten lunkade i lagom takt till vi kom till Fredriksbacken, då båda seljinnarna åkte upp och kärskakarna föll ned på vägen så jag fick ta ett hopp ned på vägen för att inte tappa hesten som blev skrämmd när fram balken på kärran stötte mot bakbenet. Rune gick och hämtade seljinnarna som låg mutt emot varandra dit dom ramlat ned på vägen. Om en hoppat upp kan hända, men båda samtidigt är oförklarligt. Efter mycket möda lyckades vi få den rädda hesten tillbaka in i skakarna. Efter den avbrutna hemfärden fortsatte vi hemfärden unchande och fundersamma.

En livsfarlig handelsfärd.

Jag har även upplevt ett annat äventyr i Fredriksbacken som höll på att gå illa, jag var i femårsåldern och fick följa pappa Albus till handlaren H. P. Rastrom som hade sin affär i nuvarande Pelle Lundgrens gård, för att köpa en säck mjöl, som då vad pappa berättat vägde 80 kg

och för tung att lasta på framrykten. Min farbror Hjelm
 hade en lugn och dygdelig häst stående i värat stall vilken
 pappa selade så han skulle få lite motion. Allt gick bra
 till dess vi på hemvägen kom till Fredriksbacken då han
 blev helt tokig, satte i väg i sten samt slog både bakbenen
 upp på härens framback varpå hären sjönk liksom
 hästen som somnade på rygg och jag hamnade mellan bakbenen
 vilka gick som lårvingar. Pappa kom och ären han i diket
 men var tvungen att lägga sej på härens huvud för att förhindra
 att han skulle kasta sej upp för då hade jag nästan blivit
 i djävlens snål. Pelle Strömberg som stod ute på sin
 gårdspåse av ett hundra meter från vägen blev åskådd till
 olyckan kom springande och lyftades gylla tag i min
 blus och lyfte mig i säkerhet. Jag var förstärkt lödsförskräckt
 och satte iväg att springa mot kyrkbacken till min upptäcktes
 av min fastas Elin boende i just Fredriksbacken, hon ropade
 mig tillbaka samt tog mej med sej hem där jag fick vila
 ett tag på sängen medan pappa lugnade ned den
 veltvåkade hästen vilken han först ledde hem innan han
 han kom och hämtade mej. Det är över 70 år sedan detta
 hände, hur jag såg hästbenen språka och hur jag sprang
 i ren panik. Pappa har vid uppenbara tillfällen berättat om
 händelsen som stämmer väl med min minnesbild.
 Vad som skrämd hästen förbli en gåta, men det är lätt
 att misstänka vittnen och osynliga skymnader men som
 hästarna både ser och hör.